

แบบฟอร์มการเขียนแบบทดสอบประสานการณ์การเรียนรู้ ด้านการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1. ชื่อ-สกุล ผู้เข้าเรื่อง อาจารย์พิพัฒน์ เมืองพิมพ์ คณะวิชา/หน่วยงาน คณะศิลปศาสตร์
2. ชื่อ-สกุล ผู้บันทึก คณะวิชา/หน่วยงาน.....
3. บทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบของผู้เข้าเรื่อง
 - อาจารย์ประจำสาขาวิชาวาระเฝก

4. เรื่องที่เล่า

การเรียนการสอนในหมวดวิชาพื้นฐานวิชา DGA110 การคาดเดินพื้นฐาน

5. บริบทหรือความเป็นมาของเรื่องที่เล่า

การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากนักศึกษาที่เลือกเรียนสาขาวิชาวาระเฝกจะเป็นนักศึกษาที่มีทักษะทางการคาดคะเนอย่างมาก นักศึกษาไม่มีความรู้ทางศิลปะมาก่อน เมื่อมาเลือกเรียนในสาขานี้จึงเป็นต้องคาดคะเนในวิชาพื้นฐานของคณะ จึงทำให้นักศึกษาต้องเรียนรู้เรื่องการคาดคะเนที่จะเป็นพื้นฐานในการสร้างงานศิลปะขั้นสูงในวิชาออกแบบ

6. วิธีการ/ขั้นตอน หรือกระบวนการที่ทำให้งานนั้นประสบความสำเร็จ

1. การเอาใจใส่และการคุ้ยแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิด เช่น ผลการเรียนของนักศึกษา ปัญหาส่วนตัวของนักศึกษาที่สามารถให้คำแนะนำได้ การปรับตัวในมหาวิทยาลัย
2. ปลูกฝังให้ผู้เรียนเข้าใจงานทางด้านศิลปะ เข้าใจหลักการ และแนวความคิด ผลักดันให้นักศึกษาคิดไปตามความฝัน มีความมั่นใจในวิชาชีพที่กำลังศึกษา
3. ประยุกต์ใช้อุปกรณ์ที่มีในการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์สูงสุด

7. เทคนิคหรือกลยุทธ์ที่ทำให้เกิดความสำเร็จ

แผนการสอนเลือกหัวข้อเป็นพื้นฐานง่ายและลำดับความยากมากขึ้นตามลำดับ เช่น เริ่มด้วยการคาดเดินรูปทรงเส้น คณิต ศิลปะ และโมเดลเป็นกลุ่ม เป็นต้น ให้นักศึกษาเลือกวาระในมุมที่ตนเองชอบ ในชั้นเรียนอาจารย์จะต้องสังเกต นักศึกษาว่าคนใดไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์ได้อธิบายไปแล้วหน้าชั้น เมื่อถึงเวลา_nักศึกษาฝึกการคาดคะเน_nักศึกษาจะไม่สามารถคาดคะเนได้ นั่นเอง อาจารย์ต้องเข้าไปปูดคุยและอธิบายช้าๆในเรื่องที่นักศึกษาสงสัย สร้างปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาให้มากที่สุด ทำตัวกalmกับนักศึกษา วางตัวให้นักศึกษาเข้าถึงได้ง่าย รวมถึงการให้คำปรึกษา และการเอาใจใส่แก่นักศึกษา

8. ผู้ที่มีส่วนร่วมทำให้เกิดความสำเร็จ และบทบาทของบุคคลนั้น

- อาจารย์ผู้ร่วมสอนที่จะช่วยแนะนำในมุมมองต่างๆให้นักศึกษาเข้าใจและท้าทึงนักศึกษาทั้งชั้นเรียน
- เพื่อนนักศึกษา ที่มีทักษะการคาดคะเนดีกว่าสามารถให้คำแนะนำแก่เพื่อนนักศึกษาที่ทักษะการคาดคะเนไม่ดี

9. อุปสรรคหรือปัญหาในการทำงาน และแนวทางในการแก้ปัญหา/อุปสรรคดังกล่าว

1. ปัญหารือห้องเรียนไม่เหมาะสมกับการเรียนการสอน เช่นแสงน้อยเกินไป แก้ไขปัญหาโดยวิธีการเปิดหน้าต่างทุกงานเพื่อให้แสงสว่างจากภายนอกเข้ามา
2. จำนวนนักศึกษามากเกินไป เนื่องจากเป็นรายวิชาปฏิบัติ จึงต้องให้ความใส่ใจนักศึกษาแบบดัวต่อตัวค่อนข้างมาก ดังนั้นเวลาให้คำปรึกษาของนักศึกษาแต่ละคนในรายวิชานี้ไม่เพียงพอ วิธีแก้ปัญหาคือ ใส่ใจกับนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางศิลปะน้อยให้มากกว่าเดิม และปล่อยให้นักศึกษางานคนที่ไปได้เร็วกว่าเพื่อนทำผลงานไปเรื่อยๆ โดยเข้าไปอยู่เป็นระยะๆ คิดประนัยให้มากกว่าเดิม
3. วิชาพื้นฐานจะเป็นทักษะการสร้างงานศิลปะ ระยะเวลาการศึกษา 15 สัปดาห์นักศึกษาจะได้เรียนรู้และทดลองสร้างงานศิลปะแต่ความชำนาญนักศึกษาต้องฝึกฝนและใช้เวลาเนื่องจากมีผลงานที่สวยงาม ซึ่งทำให้ต้องมีการบ้านทุกสัปดาห์ เพื่อฝึกฝนนักศึกษาในการสร้างงาน สำหรับนักศึกษาที่ชอบเทคนิคต่างๆ ไม่ชอบแต่นักศึกษาจำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ต่อในการสร้างงานวิชาชีพ

10. ผลลัพธ์หรือความสำเร็จที่เกิดขึ้นคือ

1. นักศึกษามีพื้นฐานทางศิลปะเพิ่มขึ้น ความเข้าใจทฤษฎีต่างๆ เข้าใจภาษากลางทางศิลปะ และสามารถถือสารเป็นงานในรูปแบบต่างๆ ได้
2. นักศึกษามีความสัมพันธ์ที่ดีต่ออาจารย์ผู้สอน ให้ความเคารพรักต่ออาจารย์
3. สร้างจุดเริ่มต้นให้นักศึกษาเดินต่อไปในสายวิชาชีพ
4. ハウลงานชิ้นงานจากงานศิลปะที่ต้องให้นักศึกษาดูเป็นตัวอย่าง เพื่อให้นักศึกษาเห็นภาพการเรียนการสอนยิ่งขึ้น

11. การเรียนรู้ของผู้ดำเนินการตามเกณฑ์ความสำเร็จดังกล่าว

มีการเรียนรู้กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และมองถึงปัญหาที่เกิดขึ้น รวมถึงวิธีการแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพ การเข้าใจในด้านนักศึกษาว่ามีปัญหา หรือจุดบกพร่องรึเปล่า สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน เช่นการปรับแผนการเรียนที่วางแผนไว้ให้สอดคล้องกับสภาพนักศึกษาโดยรวมว่าควรจะสอนเรื่องใดก่อนหลัง สร้างความรู้สึกว่าการเรียนวิชาพื้นฐานไม่ยากเกินไป

12. สมรรถนะ (ความรู้ ทักษะ หรือทัศนคติ) ของผู้ดำเนินการ

ความรู้และทักษะในวิชาพื้นฐานของผู้ดำเนินการมีความชำนาญในวิชาชีพสูง สามารถแนะนำ สอนและแก้ปัญหาให้นักศึกษาจากผู้ที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อน ไม่ชอบความรู้แต่ต้องเรียนในวิชา ให้มีพื้นฐานและเข้าใจในภาษาศิลปะ มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน การสอนต่อนักศึกษาเอาใจใส่นักศึกษาเป็นอย่างดี

13. ผลงานเชิงประจักษ์ของผู้ดำเนินการ

ผลงานที่แสดงในรายวิชา DGA 110 นักศึกษาที่มีพื้นฐานทางด้านศิลปะและมีความสามารถทางศิลปะดีแล้วจะมีการผลิตออกมาขึ้น 50-60 % ต่อวนนักศึกษาที่มีศักยภาพปานกลาง ได้รับความรู้เพิ่มขึ้นพัฒนางานได้ระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อนจะมีความรู้เพิ่มขึ้นประมาณ 20-30% นักศึกษาเข้าใจงานศิลปะมากขึ้น สื่อสารด้วยภาษาศิลปะได้